

Μονόπρακτο για το Βράδυ της 16^{ης} Νοεμβρίου

Από τη μαθήτρια: Βλάχου Ελένη

Ρόλοι:

Στέλιος: Πατέρας

Μαίρη: Μητέρα

Ελπίδα: Μεγάλη κόρη, ηθοποιός

Αντώνης: Μεγάλος γιος, φοιτητής

Άγγελος: Μικρός γιος που παρακολουθεί

Ερμιόνη: Μητέρα Μαίρης

Εδώ Πολυτεχνείο!

Για πρώτη φορά, φοιτητές και όχι μόνο αντιστέκονται ενάντια στην Χούντα. Μία πενταμελής οικογένεια παρακολουθεί τα γεγονότα μέσω της τηλεόρασης, ενώ παράλληλα αγωνιά για τον μεγάλο τους γιο που βρίσκεται στο Πολυτεχνείο.

Σκηνή 1: (Βράδυ 16 Νοεμβρίου. Είμαστε στο σπίτι της οικογένειας, στην τραπεζαρία. Όλοι παρακολουθούν τηλεόρασης αγχωμένοι.)

Άγγελος: Ωραία τανκς. Μακάρι να οδηγούσα ένα.

Ερμιόνη: Εσύ τουλάχιστον θα το έβαζες στην αλάνα. Τώρα οδηγά ο στρατός και το πάει στα παιδιά μας.

Μαίρη: Στον Αντωνάκη μου. Πού είναι; Γιατί πήγε;

Στέλιος: Γιατί είναι βλάκας! "Μην μπλέκεσαι με αυτά. Κοίτα τη σχολή σου." Αυτός εκεί.

Ελπίδα: Καλά έκανε μπαμπά. Όλοι. Οικοδόμοι, φοιτητές, κοσμάκης κατεβαίνουν γιατί δεν μπορούν την καταπίεση. Ούτε στο θέατρο που είμαι εγώ δεν μπορούμε να μιλήσουμε.

Μαίρη: Μην αρχίζεις βρε Ελπίδα. Και εσύ βρε Άγγελε πήγαινε για ύπνο.

Άγγελος: Όχι μέχρι να έρθει ο αδερφός μου.

Στέλιος: Ρε Μαίρη; Μήπως να πάμε;

Μαίρη: Δεν ξέρω βρε Στέλιο. Φοβάμαι.

Σκηνή 2: (Ξημερώματα 17 Νοεμβρίου. Η οικογένεια είναι ακόμα στην τραπεζαρία.)

Στέλιος: Ερμιόνη; Τι ώρα είναι;

Ερμιόνη: 17 Νοεμβρίου ξημέρωσε.

(Ο Αντώνης μπαίνει στο σπίτι χτυπημένος.)

Αντώνης: Μαμά!

Μαίρη: Παιδί μου! Παναγία μου, τι σου έκαναν; Μαμά, γάζες και πάγο.

Στέλιος: Τι έγινε αγόρι μου; Σας χτύπησαν πολύ;

Αντώνης: Και σκότωσαν. Το τανκς έσπασε την πύλη και κρεμνιόντουσαν φοιτητές. Μετά μπήκαν οι αστυνομικοί και έπεφτε ξύλο βροχή. Δακρυγόνα. Μέχρι και στο νοσοκομείο, μας σαπακίασαν. Τρέχαν να κρυφτούν σε ξένα σπίτια. Και ήρθα εδώ κυνηγημένος.

Στέλιος: Κάτσε εδώ να ηρεμήσεις. Θα φτιάξουμε να φας και να κοιμηθείς. Κράτα τον πάγο.

(Ο Άγγελος πάει μπροστά στο κοινό.)

Άγγελος: (στο κοινό) Ο αριθμός των νεκρών του Πολυτεχνείου, παραμένει άγνωστος μέχρι και σήμερα. Οι ζωντανοί, παραμένουν ανάμεσα μας. Άγνωστοι αλλά μάρτυρες της αλήθειας. Εκείνης της νύχτας που η Χούντα άρχισε να καταρρέει. Κάθε δω και 50 χρόνια μιλάμε ξανά για Δημοκρατία.